

tede offentlige Slagtehus. Disse Slagtehus ere opførte paa Grundlag af de bestaaende Sundhedsvedtægter, der ere stadfæstede af Justitsministeriet, og Byerne ere gaaede til disse ofte meget store Bekostninger i Tillid til, at den bestaaende Lovgivning ikke saadan uden videre skulde sættes ud af Kraft, hvorved de Værdier, som vare anbragte i disse meget kostbare Anlæg, maaske helt kunde gaa tabte. Jeg skal saaledes nævne, at f. Eks. vort Slagtehus i København nu staar os i 4,300,000 Kr. Hvis dette Forslag, som vi behandle i Dag, bliver gennemført, vil Følgen blive, at for det første den Indtægt, som Slagtehusene i Byerne give ved Landkontrollen, antagelig vil falde bort. Jeg antager nemlig, at Slagterne ude paa Landet ikke ville køre ind til Byerne og lade deres Kød kontrolere, nej, de ville søge hen til Eksportdyrlægerne og lade dem udføre Kontrollen derude, hvor Dyrene blive slagtede, og naar Kødet er kontrolleret derude og har faaet sit Mærke, har man jo efter dette Forslag Ret til frit at føre det ind i Byerne og forhandle det, hvor man vil. Man kan derfor sikkert gaa ud fra, at efter dette Forslag vil den Indtægt, Slagtehusene have af den saakaldte Landkontrol, falde bort. Jeg skal dog nævne, at i København er Afgiften af Kød, der indføres, ikke saa meget, som det ærede Medlem for Rønne (Blem) angav. Den er ikke et Par Hundrede Tusinde Kroner, den har for Aaret 1903 været 147,000 Kr.

Altsaa denne Indtægt, hvorpaa Byerne for en stor Del have baseret de kostbare Slagtehus, vil ved Forslagets Vedtagelse gaa tabt. Men dette Forslag vil maaske faa en anden Følge, som kan blive alvorligere for de Købstæder, der have sat store Kapitaler i denne Sag, nemlig den, at Byslagterne ville forlade Byerne, ville finde deres Fordel i ikke længere at slagte inde i Byerne. De ville maaske flytte ud over Bygrænsen og foretage Slagtningen der, hvor de ville blive ganske anderledes frit stillede, naar dette Forslag gennemføres, end hvis de bleve under den Kontrol, som i saa mange Retninger udøves med Byslagterne. Det vil saa med andre Ord sige, at disse Slagtehus ville miste adskillige andre væsentlige Indtægtskilder. Jeg skal nævne, at Slagteafgiften for Københavns Vedkommende er ansat til 142,000 Kr., den Lejeafgift af Lokaler, som Slagtere, Kommissionærer osv. betale til Byen, er 41,000 Kr.; Kølehusene, som ere opførte for Slagternes Skyld, og hvori de opbevare deres Varer, give os en Indtægt af

23,000 Kr. De ville se, at det er meget betydelige Indtægter, som Byerne, hvis dette Forslag gennemføres, kunne gaa glip af. Jeg kan, som sagt, ikke se bedre, end at en naturlig Følge af dette Forslag vil blive, at Byslagterne forlade Byernes Grund, flytte ud paa Landet og udøve deres Næring der, hvor de kunne faa det under langt simple Forhold og være fri for den Kontrol, som i saa mange andre Retninger end netop med Hensyn til Kødet udøves med Slagternæringen i Byerne.

Det forekommer mig underligt, at naar et Forslag som dette fremsættes, tager man ikke det mindste Hensyn til de meget store Tab, som herved ville paaføres en Række Købstadkommuner i Landet. Den Gang Landbrugsminister Hage forelagde sit Forslag om Kødkontrol — det var vistnok i 1900 — fandtes der i dette Forslag en § 13, som jeg skal tillade mig at citere nogle faa Linier af. Det hedder der: „For saa vidt Kommunalbestyrelsen i en Købstad, i hvilken der forinden denne Lovs Ikrafttræden er indrettet offentligt Slagtehus og indført Slagtetvang, for Landbrugsministeren godtgør, at der ved nærværende Lovs Bestemmelser er paaført den Tab, bliver der af Statskassen at udrede en aarlig Erstatning herfor til Købstaden.“ Det Forslag, som findes i den Paragraf, hvoraf jeg nu oplæste en Del, hidrører fra den Kommission, som var nedsat angaaende dette Spørgsmaal, og der var ikke een i denne Kommission, uden at han fandt, at naar man gav en Lov af en saadan Beskaffenhed og derved vitterlig kom til at paaføre Købstæderne meget betydelige Tab, vilde det være Statens Pligt i saadanne Tilfælde at yde Erstatning. Men dertil tager dette Forslag, som de Herrer have indbragt, ikke det allermindste Hensyn. Om Byerne lide disse store Tab eller ikke, er de Herrer en aldeles ligegyldig Sag. Naar blot de kunne fremme deres egne Interesser, tage de paa dette Punkt ikke Hensyn til Byerne. Ogsaa af denne Grund kan jeg ikke tiltræde det Forslag, der her foreligger.

Dette Forslags Hovedhensigt er sikkert at skulle gavne Landbruget, men jeg tvivler i høj Grad om, at de Herrer opnaa dette ved Forslaget. Jeg skal ikke udtale mig om dette Spørgsmaal her, men jeg ser i hvert Tilfælde saaledes paa Sagen, at hvis dette Forslag bliver gennemført, vil det ved vor Eksport mulig kunne komme til at paaføre Landbruget maaske endog meget betydelige Tab. Men det er, som